

'நான்' என்ற
அகந்தையிலிருந்து
விடுதலை அடைவதே
மனிதனின் உண்மையான
பணியாகும்.

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 2

VOL. II

Rs.2/-

JUNE - SEPTEMBER 2007

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

ஏன் உங்களுக்கு எதிலுமே ஆர்வமில்லை?

கேள்வி: 'வாழ்க்கை - அடிப்படைக் கேள்விகள்' என்ற புத்தகத்திலிருந்து
எனக்கு எதிலுமே ஆர்வமில்லை. ஆனால் பெரும்பாலோர் பலவற்றில் ஆர்வங்கொண்டு, மும்முரமாக இருக்கிறார்கள். எனக்கு வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே நான் வேலைக்குப் போகவில்லை. நான் ஏதாவது பயனுள்ள பணிகளில் ஈடுபடலாமா?
கிருஷ்ணமூர்த்தி: அதாவது, சமூகத் தொண்டராகவோ, அரசியல் தொண்டராகவோ, சமயத் தொண்டராகவோ ஆவது, அப்படித்தானே? உங்களுக்கு வேலை எதுவும் இல்லாததால் சமூக சீர்திருத்தவாதியாகி விடுகிறீர்கள்! செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை எனும்போது, அதனால் சலிப்புறுகிறீர்கள் என்றால், ஏன் அப்படிச் சலிப்படையக்கூடாது? அதுவாகவே ஏன் இருக்கக்கூடாது? நீங்கள் துயரத்தில் இருந்தால், அதுவாகவே இருங்கள். அதிலிருந்து வெளிவர ஒரு வழியைத் தேடாதீர்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் சலிப்படைவதில் மிகப்பெரும் முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. ஆனால் அதை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்; அத்துடன் உயிர் வாழ வேண்டும். "நான் சலிப்படைந்து விட்டேன்; ஆகவே நான் ஏதாவது செய்யப்போகிறேன்" என்றால், நீங்கள் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவே முயல்கிறீர்கள். நம்முடைய செயல்பாடுகள் பெரும்பாலும் தப்பித்தலாகவே இருப்பதால் சமூக அளவிலும் மற்ற விதங்களிலும் மிகப் பெரும் தீங்கு விளைவிக்கிறீர்கள். நீங்கள் எதுவாக இருக்கிறீர்களோ, அந்த நிலையில் இருக்காமல், தப்பித்துக் கொள்ளும்போது அந்தத் தீங்கு மிகப் பெரிதாக இருக்கிறது. தப்பி ஓடாமல், அதிலேயே இருப்பது எப்படி என்பதுதான் கடினமாக இருக்கிறது. நம்முடைய செயல்பாடுகள் பெரும்பாலும் தப்பிக்கும் நடைமுறையாகவே இருப்பதால், இப்படித் தப்புவதை நிறுத்தி விட்டு அதை எதிர்கொள்வது மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. ஆகவே நீங்கள் சலிப்படைந்து விட்டீர்கள் என்பதை அறிந்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அத்துடன் நான் சொல்வது: "முற்றுப்புள்ளி" 2

ஆசை எனும் முடிவில்லாத போராட்டம்

நமீது: 'விடுதலை : துவக்கமும் முடிவும்' என்ற புத்தகத்திலிருந்து
நம்மில் பலருக்கும் ஆசை என்பது முக்கியப் பிரச்சினை. சொத்துக்கு, பதவிக்கு, அதிகாரத்திற்கு, வசதிக்கு, அமரத்துவத்திற்கு, தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பதற்கு, அன்பு பெறுவதற்கு, நிலையான நிரந்தரமான அழியாத காலங்கடந்த ஒன்றுக்கு, என்று இவற்றுக்கான ஆசை. ஆசை என்பது என்ன? நம்மை உந்தி, வற்புறுத்தும் இந்தப் பொருள் என்ன? நாம் இருப்பதோடு, இருக்கிற மாதிரியே இருந்து, திருப்தி அடைந்து விட வேண்டுமென்று நான் வழி கூறவில்லை. அது நாம் எதை விரும்புகிறோமோ, அதற்கு வெறும் எதிர்ப்பானதாக ஆகி விடும். நாம் ஆசை என்பது என்ன என்பதைப் பார்க்க முயல்கிறோம்.
நாம் அதனுள், தற்காலிகமாக, நிதானமாகச் சென்றோமானால், ஒரு பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியும். அது ஒரு பொருளுக்கான ஆசைக்கு மாறாக, ஆசையின் இன்னொரு மாற்றுப் பொருளாக இருக்காது. இதைத்தான் நாம் பொதுவாக "மாறுதல்" என்று சொல்கிறோம், அல்லவா? ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளில் அதிருப்தி அடைந்து அதற்கு ஒத்ததான இன்னொரு பொருளைக் காண்கிறோம். இடையறாது ஆசைப்படும் ஒரு பொருளி லிருந்து இன்னொரு பொருளுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். அதை உயர்ந்தது, சிறந்தது, மெருகு பெற்றது எனக் கருதுகிறோம். எவ்வளவு தான் மெருகேறியதா னாலும், ஆசை ஆசைதான். இந்த ஆசையின் இயக்கத்தில் முடிவில்

வையுங்கள், அதிலேயே இருப்போம், அதைக் கூர்ந்து நோக்குவோம். ஏன் எதையாவது செய்ய வேண்டும்?”

நீங்கள் சலிப்படைந்தால், ஏன் சலிப்படைந்தீர்கள்? சலிப்பு என்று சொல்லப்படுவது என்ன? ஏன் உங்களுக்கு எதிலுமே ஆர்வமில்லை? உங்களை மந்தமாக்கியதற்கு, காரணங்களும், முதல் வினையும் இருத்தல் வேண்டும். துன்பம், தப்பித்துக் கொள்ளல், நம்பிக்கைகள், தொடர்ந்த நடவடிக்கை ஆகியவையே மனத்தை மந்தமாக்கி, நெஞ்சத்தை நெகிழ்ச்சியற்றதாக்கி இருக்கிறது. ஏன் சலிப்புற்றிருக்கிறீர்கள், ஏன் எதிலும் ஆர்வமில்லை என்பதை நீங்கள் கண்டுபிடிக்க முடிந்தால், பிறகு பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும் அல்லவா?

பின்னர் எழுச்சியுற்ற ஆர்வம் செயல்படும். நீங்கள் ஏன் சலிப்புற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிவதில் உங்களுக்கு ஆர்வம் இல்லாவிடில் ஏதாவது ஒரு செயலில் ஆர்வம் கொள்ள உங்களை நீங்கள் கட்டாயப்படுத்திக்கொள்ளமுடியாது. வெறிதே ஒரு கூண்டுக்குள் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் அணிலைப் போன்று ஏதோ ஒன்றைச் செய்து கொண்டிருக்க உங்களைக் கட்டாயப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையில் தான் பெரும்பாலோர் ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால்,

இப்படிப்பட்ட முழுதுமான சலிப்புற்ற நிலையில், உள்ளார்ந்தும், மனவியலாகவும் இருப்பது ஏன் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். இந்த நிலையில் ஏன் இருக்கிறோம் என்பதைப் பார்க்கலாம். நாம் மனத்தளவிலும், உணர்ச்சியளவிலும் ஓய்ந்துபோன நிலைக்கு வந்து விட்டோம். நாம் பலவகையான பொருள்கள், புலனுணர்வுகள், களிப்பாட்டங்கள், சோதனைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, முயன்று பார்த்து விட்டோம். அதனால் தான் நாம் மந்தமாகி, அலுத்துப் போகிறோம். ஏதோ ஒரு கூட்டத்தில் சேர்கிறோம்; செய்யச் சொல்கிற எல்லாவற்றையும் செய்கிறோம்; பிறகு அதை விட்டு விலகி விடுகிறோம். அதை விட்டு இன்னொன்றுக்குப் போய் அங்கு முயற்சி செய்கிறோம். ஒரு மனவியல் நிபுணர் நமக்குச் சரிப்படாவிட்டால் இன்னொருவரிடம் போகிறோம். இல்லாவிட்டால் பூசாரியிடம் போகிறோம். அங்கும் தோல்வியுற்றால் இன்னொரு குரு என்று இப்படியாகவே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி இடைவிடாமல் கையை நீட்டுவதும், விட்டு விடுவதும் தான் களைப்புறச் செய்கிறது அல்லவா? எல்லாவிதப் புலனின்பங்களும் போலவே விரைவில் இது மனத்தை மந்தமாக்குகிறது.

ஒரு புலனின்பத்திலிருந்து இன்னொன்று, ஒரு உணர்ச்சி உந்தலிலிருந்து இன்னொன்று, அடுத்து

இன்னொன்று, என்று முழுதுமாகக் களைப்படையும் வரை இப்படிச் செய்து விட்டோம். இப்போது, இதை உணர்ந்த பிறகு மேலே போகாதீர்கள்; ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அமைதியாக இருங்கள். மனம் தானே வலிமையைத் தேடிக் கொள்ளட்டும். அதைக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டாம். நிலம், குளிர்காலத்தில் புதுப்பித்துக் கொள்வது போல, மனமும் அமைதியாக விட்டு விட்டால் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது. ஆனால் மனத்தை அமைதியாக இருக்க விடுவது மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது. இவற்றுக்கெல்லாம் பிறகு மனத்தைத் தரிசாகப் போட்டு வைப்பது கடினமாக இருக்கிறது.

ஏனென்றால் அது எப்போதும் எதையாவது செய்து கொண்டிருப்பதையே விரும்புகிறது. நீங்கள் உண்மையில் இருக்கின்ற நிலைக்கு, அதாவது அலுத்து, மோசமாக அருவருக்கத்தக்கதான நிலைக்கு வந்து அதே நிலையில் நிற்கின்ற கட்டத்திற்கு உண்மையில் வந்து விட்டால் பின்னரே அதை வழிக்குக் கொண்டுவரும் சாத்தியக் கூறு இருக்க முடியும். நீங்கள் ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, நீங்கள் இருப்பதை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளும்போது என்ன நடக்கிறது? நீங்கள் இருப்பதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டால் பிறகு பிரச்சினை எங்கே இருக்கிறது? ஒன்று எவ்வாறு இருக்கிறதோ அதை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளாமல், அதை மாற்ற விரும்பும்போதுதான் பிரச்சினை வருகிறது. இதற்கு, அப்படியே திருப்தியடைந்து இருந்து விடுவதை நான் ஆதரிக்கிறேன் என்பது பொருளல்ல; அதற்கு எதிரானது. நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டால், பிறகு நாம் அஞ்சி நடுங்கியது, நாம் சலிப்பு என்று சொல்லியது, மனச்சோர்வு என்று கூறியது, பயம் என்று சொன்னது, முற்றிலும் மாறி விட்டதைப் பார்க்கலாம். நாம் பயந்து கொண்டிருந்தது, முழுதுமாக மாற்ற மடைந்து விட்டது.

அதனால் தான், நான் முன்னமே சொன்னதுபோல, நம் சிந்தனையின்

நம்பிக்கைகள் நமக்கு அவசியமா?

‘உள்மனப் புரட்சி’ என்ற புத்தகத்திலிருந்து

என் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் எனக்கில்லாத வரை, நான் நம்பிக்கைகளைச் சார்ந்திருக்கிறேன்; அந்த நிலைமை தவிர்க்க முடியாதது. என் நம்பிக்கைகளுக்காக நான் சண்டை போடுகிறேன். என் நம்பிக்கையைக் குலைக்க எவரையும் நான் அனுமதிப்பதில்லை. என் நம்பிக்கையை, ஏதோ ஒரு அமைப்புடன் இணைத்து கொள்கிறேன். ஏனென்றால், அப்படிச் செய்வது எனக்கு சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. என்னை எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைக்கு என்னால் தீர்வு காண முடியாததால், நம்பிக்கை வைப்பது எனக்கு இன்றியமையாத தேவையாக இருக்கிறது.

பிரச்சனையைத் தீர்க்க என்னால் முடியுமா? பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தால், நம்பிக்கை எனக்குத் தேவைப்படாது. நம்பிக்கை வைப்பது தேவைப்படாததால், ஒரு கொள்கையையோ அல்லது ஒரு விக்ரகத்தையோ அல்லது ஒரு மனிதரையோ நம்பி இருக்க வேண்டிய தேவையில்லை. சார்ந்திருப்பது என்பது நம்பிக்கை வைப்பதையும், சுகத்தையும் குறிப்பிடுவதாக இருக்கிறது. ■

நடைமுறையை, அதன் ஓட்டங்களைப் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. தன்னை அறிவது என்பதையார் மூலமாகவோ, எந்த நூல் மூலமாகவோ, மனம் திறந்த வாக்கு மூலத்தாலோ, மனவியலைக் கொண்டோ, மனம் பகுத்தாய்வோரை நாடியோ பெற முடியாது. அதை நீங்கள் தான் கண்டறிய வேண்டும். ஏனென்றால், இது உங்கள் வாழ்க்கை. தன்னைப் பற்றிய அறிவை, விரிவடையச் செய்யாமல், ஆழமுறச்

செய்யாமல் எந்த ஒரு உள்ளார்ந்த, வெளிப்புறச் சூழ்நிலையையோ, பாதிப்பையோ, மாற்றுங்கள், என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள்; அது மனச்சோர்வு, வேதனை, துயரம் ஆகியவற்றின் விளைநிலமாகத் தான் இருக்கும். தன்னைச் சுற்றியே நிற்கும், மனத்தின் நடவடிக்கைகளைத் தாண்டிப் போக வேண்டுமானால், அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். புரிந்து கொள்வது என்பது, உறவின் செயல்பாட்டை,

அதாவது பொருள்கள், மக்கள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றோடு உள்ள உறவை உணர்ந்து கொள்வதாகும். கண்ணாடியாக இருக்கும் அந்த உறவில், எவ்வித கண்டனமும், நியாயப்படுத்தலுமின்றி, நம்மை நாம் பார்க்கிறோம். அந்த, மனத்தின் போக்குகள் பற்றிய அகன்ற ஆழ்ந்த அறிவிலிருந்து மேலே செல்ல முடியும். பின்னர் மனம் அமைதியடைந்து, மெய்யானதைப் பெற முடியும். ■

... முதல் பக்கத்தொடர்ச்சி

ஆசை எனும் முடிவில்லாத போராட்டம்

லாத போராட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது - எதிர் எதிரானவற்றின் சச்சரவாக.

ஆகவே, ஆசை என்பது என்ன என்றும், அதை மாற்ற முடியுமா என்பதையும், அறிந்து கொள்வது அவசியமல்லவா? ஆசை என்பது என்ன? அது சின்னமும் அது தரும் புலனுணர்வும்தானே? ஆசை அது பெற நினைக்கும் பொருளோடு, ஏற்படும் உணர்வுத் தொடர்புதான். சின்னமும் அது தரும் உணர்வு இல்லாமல் ஆசை இருக்கிறதா? இல்லை என்பது தெளிவு. சின்னம், ஒரு படமாகவோ, மனிதராகவோ, சொல்லாகவோ, பெயராகவோ, கற்பனை உருவாகவோ, கருத்தாகவோ இருக்கலாம். அது உணர்வைக் கொடுக்கிறது. அது, நான் விரும்புகிறேன், அல்லது விரும்பவில்லை என்று உணர வைக்கிறது; அந்த உணர்வு இன்பகரமானதாக இருந்தால் அதை அடைய விரும்புகிறேன். வைத்துக் கொள்ள, பற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தச் சின்னத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, அந்த இன்பத்தில் தொடர விரும்புகிறேன். ஆனால், காலத்திற்குக் காலம், என்னுடைய போக்குகள், என்னுடைய தீவிரம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப, படத்தை, உருவகத்தை, பொருளை மாற்றுகிறேன்.

ஒரு வகையான இன்பம் போதுமென்றாகி, அலுத்துப் போய், சலித்துப் போன பிறகு, ஒரு புதிய உணர்வை, புதிய கருத்தை, புதிய சின்னத்தை நாடுகிறேன். பழைய உணர்வை

ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டுப் புதிய வார்த்தைகள், புதிய சிறப்புத் தன்மைகள், புதிய அனுபவங்கள் கொண்ட புதிய உணர்வைத் தேடிக் கொள்கிறேன். பழையதை எதிர்த்துப் புதியதற்கு இடம் கொடுக்கிறேன். இதை உயர்ந்ததாகவும், சிறந்ததாகவும், மிகுந்த திருப்தி தருவதாகவும் நினைக்கிறேன். இப்படி ஆசையில் எதிர்ப்பதும், இடம் கொடுப்பதும் இருக்கின்றன. இது மயக்கி வசப்படுத்தும் தன்மையை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசையின் சின்னத்திற்கு இடம் கொடுக்கும்போது, விரக்தி ஏற்படும் பயமும் இருக்கவே செய்கிறது.

என்னுள்ளே ஆசையின் நடைமுறையைக் கூர்ந்து பார்த்தால், எப்போதும் என்னுடைய மனம் மேலும் உணர்வு தரும் ஒரு பொருளை நோக்கியே செலுத்தப்படுவதைப் பார்க்கிறேன். அது, இந்த நடைமுறையில் எதிர்ப்பு, மயக்கி வசப்படுத்தல், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. பார்ப்பது, உணர்வு, தொடுவது, பின் ஆசை, இந்த நடைமுறையின் இயந்திரமாக மனம் ஆகி விடுகிறது. இதில் சின்னங்கள், வார்த்தைகள், பொருள்கள் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டே எல்லா ஆசைகளும் நாட்டங்களும் முந்தும் அவாக்களும் கட்டப்படுகின்றன.

அந்த மையமே "நான்". அந்த ஆசை மையத்தை நான் அற்றுப் போகச் செய்ய முடியுமா? ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசையை, பசியை, ஏங்குவதை,

மட்டுமல்ல, மொத்த ஆசையின் கட்டுமானத்தை, ஏங்குவதை, நம்பிக்கையை, அற்றுப் போகச் செய்ய முடியுமா? இதில்தான் விரக்தி பற்றிய பயம் இருக்கிறது. நான் எவ்வளவு விரக்தி அடைகிறேனோ, அவ்வளவுக்கு 'நான்' என்பதற்கு வலிமையைத் தருகிறேன். நம்புவதும், ஏங்குவதும் இருக்கும் வரை, பயத்தின் பின்னணி இருந்தே தீரும். அது மறுபடியும் மையத்தை வலுவாக்குகிறது. புரட்சி அந்த மையத்தில்தான் நடைபெற முடியும்; மேற்புறத்தில் அல்ல. மேற்புறத்தில் என்றால் அது ஒரு திசை மாற்றும் நடைமுறை; தீய செயல்களுக்குச் செல்லும் ஒரு மேற்போக்கான மாற்றம்.

நான் ஆசையின் மொத்த அமைப்பையுமே உணரும்போது, என் மனம் எப்படி ஒரு மடிந்துபோன மையத்தின் நினைவு இயந்திரமாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறேன். ஒரு ஆசையில் அலுத்துப் போய் இன்னொன்றில் நான் நிறைவு செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். என் மனம் உணர்வு என்பதைக் கொண்டே எப்பொழுதும் அனுபவமடைகிறது. அது உணர்வின் கருவியாக இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட உணர்வில் அலுப்படைந்து, ஒரு புது உணர்வைத் தேடுகிறேன். அதை நான் கடவுளை அடைதல் என்று கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால், இன்னமும் அது புலனுணர்வுதான். இந்த உலகமும் அது தரும் துயரமும் போதும்; இதற்குமேல் எனக்கு அமைதி வேண்டும்; நிரந்தரமாக இருக்கும் அமைதி; ஆகவே, நான் தியானம் செய்கிறேன்; கட்டுப்படுத்துகிறேன்.

அந்த அமைதியைப் பெற என் மனத்தை உருவமைக்கிறேன். அந்த அமைதியை அனுபவிப்பதும் புலனுணர்வுதான். ஆகவே, என் மனம் புலனுணர்வின் நினைவின் இறந்த மையத்தின் இயந்திரக் கருவியாக இருக்கிறது. அதிலிருந்து நான் செயல்படுகிறேன்; சிந்திக்கிறேன். நான் தேடும் பொருள்கள் மனம் சின்னங்களாக உருக்கொடுத்தவையே. அவற்றிலிருந்து அது புலனுணர்வைப் பெறுகிறது. “கடவுள்”, “அன்பு”, “கம்யூனிசம்”, “ஜனநாயகம்”, “தேசியம்” ஆகிய சின்னங்கள், மனத்திற்குப் புலனுணர்வைத் தருகின்றன. ஆகவே, மனம் அவற்றைப் பற்றிக் கொள்கிறது. உங்களுக்கும் எனக்கும் தெரியும்; ஒவ்வொரு புலனுணர்வும் முடிவு பெற்று விடுகிறது.

ஆகவே, நாம் ஓர் உணர்விலிருந்து மற்றொரு உணர்வுக்குப் போகிறோம்.

**இந்த ‘மிகுதி’ தான்,
மனத்தின் மடிந்துப் போன
மையத்தை வலுவாக்குகிறது.**

அத்துடன் ஒவ்வொரு புலனுணர்வும் மேலும் உணர்வு தேடுகின்ற பழக்கத்தை வலுப்படுத்துகிறது.

இப்படியாக மனம் புலனுணர்வுக்கும், நினைவுக்குமான வெறும் கருவியாகி விடுகிறது. இந்த நடைமுறையில் நாம் சிக்கிக் கொள்கிறோம். மேலும் அனுபவத்தை மனம் தேடும்வரை, அது புலனுணர்வு என்ற அடிப்படையில் தான் சிந்திக்க முடியும். எந்த அனுபவமும் இயல்பான, படைப்புத் திறன் மிக்க, உயிராற்றல் உள்ளதாய், கவர்கின்றபடி புதிதாக இருந்தாலும், மனம் அதை உடனே உணர்வாக்கி, அந்த உணர்வைப் பின் தொடர்கிறது. பின் அது நினைவாகி விடுகிறது. ஆகவே, அந்த அனுபவம் இறந்து போகிறது. மனம் கடந்த காலத்தின் தேங்கிய குட்டையாகி விடுகிறது.

நாம் இதில் ஆழமாகச் சென்றால், இந்த நடைமுறை நமக்குப் பழக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இதைத் தாண்டிப் போக முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால், இதைத் தாண்டிப் போக விரும்புகிறோம். ஏனென்றால், நமக்கு இந்த முடிவற்ற ஒழுங்குமுறை இந்த

இயந்திரத்தனமான உணர்வு தேடுவது அலுத்துப் போகிறது. ஆகவே, மனமானது, கடவுள், உண்மை என்ற கருத்தை உண்டாக்குகிறது. அது உயிராற்றலுள்ள மாற்றத்தைக் கனவு காண்கிறது. அதில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பதாகவும் கனவு காண்கிறது. இப்படியே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அதில் படைப்புத் திறன் உள்ள நிலை இல்லை. எனக்குள்ளேயே இந்தச் சுற்றிச் சுற்றி வரும், திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் ஆசையின் நடைமுறை போய்க் கொண்டே இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். அது மனத்தை ஒரு முறைப் பாட்டில் வைத்து, அதை இறந்து போன கடந்த கால மையமாக ஆக்கி, அதில் இயல்பான படைப்புத் திறன் இல்லாமல் செய்து விடுகிறது. சில

நேரங்களில், திடீரெனப் படைப்புத் திறன் தோன்றுகிறது. அது மனத்தைச் சேர்ந்ததல்ல, நினைவைச் சேர்ந்ததல்ல; அது ஆசையின் புலனுணர்வும் அல்ல.

ஆகவே, நம் பிரச்சினை ஆசையைப் புரிந்து கொள்வது. அது எவ்வளவு தூரம் போகலாம், எங்கு முடிவுக்கு வர வேண்டும் என்பதல்ல. ஆசையின் முழு நடைமுறையையும், ஏக்கங்களையும், நாட்டங்களையும், கொழுந்து விட்டெரியும் பசிகளையும் விளங்கிக் கொள்வதுதான் நம் பிரச்சினை. நம்மில் பலரும் மிகக் குறைவாக வைத்திருப்பது தான் ஆசையிலிருந்து விடுதலை என்று நினைக்கிறோம். மிகக் குறைந்த பொருள்களுடன் இருப்பவர்களை எப்படி நாம் வழிபடுகிறோம்! இடுப்பிடை உடையும் அங்கியும், ஆசையிலிருந்து விடுபடும் ஆசையின், சின்னமாகக் காட்டுகின்றன. ஆனால் அது மேல் மட்டத்திலுள்ள மறுசெயல். மனம் கணக்கற்ற விருப்பங்களாலும் ஆசைகளாலும் நம்பிக்கைகளாலும் போராட்டங்களாலும் முடமாகிப் போயிருக்கும் போது, வெளிப்புற உடைமைகளை விட்டுவிடுகிற மேல் மட்டத்தில் ஏன் தொடங்க வேண்டும்? உண்மையில் ‘அந்த’ முடமான இடத்தில் தான்

புரட்சி தோன்ற வேண்டும் - நீங்கள் எவ்வளவு வைத்திருக்கிறீர்கள், என்ன உடை உடுத்துகிறீர்கள், எத்தனை வேளை உண்கிறீர்கள் என்பதிலிருந்தல்ல. ஆனால், இவற்றிலே நாம் ஈர்க்கப்பட்டு விடுகிறோம். ஏனெனில், நம் மனம் மேலோட்டமாகவே இருக்கிறது.

உங்களுடைய, மற்றும் என்னுடைய பிரச்சினை, மனம் எப்பொழுதாவது ஆசை, புலனுணர்வு ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட முடியுமா என்பது தான். உண்மையில் சிருஷ்டிக்கும், புலனுணர்வுக்கும் எந்த விதத் தொடர்பும் இல்லை. மெய்ப்பொருள் அல்லது கடவுள் அல்லது நீங்கள் எதைக் கொள்கிறீர்களோ, அதைப் புலனுணர்வைக் கொண்டு அனுபவம் பெற முடியாது. உங்களுக்கு அனுபவம் உண்டாகும் போது என்ன ஏற்படுகிறது? அது ஒரு புலனுணர்வைக் கொடுக்கிறது. மனம் தூக்கி நிற்கும் நிலை, அல்லது சோர்வு. இயல்பாக நீங்கள் மனச் சோர்வு நிலையைத் தவிர்க்கவும், ஒதுக்கி வைக்கவும் முயல்கிறீர்கள். ஆனால், அது மகிழ்ச்சியாகவோ மனம் தூக்கி நிற்கும் உணர்ச்சியாகவோ இருந்தால், அதைத் தொடர்கிறீர்கள். உங்கள் அனுபவம் ஓர் இன்ப உணர்வைத் தந்தது. ஆகவே, நீங்கள் அதை மேலும் மிகுதியாக விரும்புகிறீர்கள்.

இந்த ‘மிகுதி’ தான், மனத்தின் மடிந்துப் போன மையத்தை வலுவாக்குகிறது. அது மேலும் அனுபவத்தை அவாவுகிறது. ஆகவே, மனம் எதையுமே புதிதாக அனுபவிக்க முடியாது; புதிதை அனுபவிக்கும் திறன் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. ஏனெனில், அதன் அணுகுமுறை எப்பொழுதும் நினைவின் மூலமும் கண்டு கொள்ளுதல் மூலமுமே நிகழ்கிறது. நினைவால் கண்டு கொள்ளப்பட்ட எதுவுமே உண்மை, சிருஷ்டி, மெய்ப்பொருள் ஆகாது. அந்த மனம் மெய்ப்பொருளை அனுபவத்தில் கொள்ள முடியாது. அது புலனுணர்வைத் தான் அனுபவிக்க முடியும். சிருஷ்டி புலனுணர்வு அல்ல. அது காலா காலத்திற்கும் கணத்திற்கும் புதிது.

இப்பொழுது என்னுடைய மனத்தின் நிலையை அறிகிறேன். அது ஆசைக்கும், புலனுணர்வுக்குமான கருவி என்பதை அறிகிறேன்; அல்லது அதுவே ஆசையும், புலனுணர்வுமாகும்; அத்துடன் இயந்திர ரீதியாக ஓர் அட்டவணைக்கு உட்பட்டது. அப்படிப்பட்ட மனம் எப்போதுமே புதியதைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ, உணரவோ திறன் பெற்றதல்ல. புதியது என்பது புலனுணர்வைத் தாண்டியது என்பது தெளிவு; புலனுணர்வு எப்போதுமே பழையது. ஆகவே, இயந்திர ரீதியான நடைமுறை முற்றுப் பெறவேண்டும், அல்லவா? மேலும் மேலும் வேண்டுமென்பது, சின்னங்கள், வார்த்தைகள், கற்பனை உருவகங்கள் ஆகியவை, அவற்றின் புலனுணர்வோடு முற்றுப் பெற வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் மனம் படைப்புத் திறனுள்ள நிலையில் இருக்க முடியும். அதில்தான் புதியது தோன்ற முடியும். வார்த்தைக

ளாலும், பழக்கங்களாலும், கருத்துகளாலும் வசியமடையாமல், புதிது எப்பொழுதும் மனத்தில் பாய்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டியது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்தால், பிறகு ஆசையின் நடைமுறையையும், திரும்பத் திரும்பச் செயல்படுவதையும், சலிப்படைதலையும், தொடர்ந்து அனுபவத்திற்காக எங்குவதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். பிறகு உண்மையில், தேடுகின்ற மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் ஆசைக்கு முக்கியத்துவம் இல்லை என்பதை நீங்கள் பார்க்கத் தொடங்குவீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

உடலளவிலான தேவைகள், உணவு உடை, உறையுள் இப்படிப்பட்டவை வேண்டும் என்பது தெளிவு. ஆனால் அவை ஒருபோதும் மனப்பசிகளாக, பொருள்களாக மாறி, ஆசையின் மையமாக மனம் தன்னைக் கட்டுவதில்லை. உடல் தேவைகளைத் தாண்டி எந்த விதமான ஆசையும்

உயர்வடைவதற்காக, உண்மைக்காக, ஒழுக்க நெறிக்காக என்று இவை எல்லாமே ஓர் உளவியல் நடைமுறையாகி, அதைக் கொண்டு மனம் “நான்” என்னும் கருத்தைக் கட்டி, மையத்தில் தன்னை வலுப்படுத்திக் கொள்கிறது.

இந்த நடைமுறையை நீங்கள் பார்க்கும்போது, எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி மயக்குதலுக்கும் இடமின்றி, தடையுணர்வின்றி, நியாயப்படுத்தலோ, நீதி காணாதலோ இல்லாமல் விழிப்போடு உணர்ந்தால், பிறகு மனம் புதியதைப் பெறுவதற்கான திறன் பெற்றிருப்பதைக் கண்டறிவீர்கள். புதியது என்பது எப்பொழுதுமே புலனுணர்வு அல்ல. ஆகவே, அதை அடையாளம் கண்டு கொள்வதோ, திரும்ப அனுபவிப்பதோ கிடையாது. நினைவு இல்லாமல், வரவேற்பு இல்லாமல், சிருஷ்டித்திறன் வரக்கூடிய ஓர் உயிர்ப்பு நிலை அது. அதுதான் மெய்ப்பொருள். ■

தற்கொலை எண்ணம் ஏன் வருகிறது?

‘உள்மனப் புரட்சி’ என்ற புத்தகத்திலிருந்து

கேள்வி: எனக்குத் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடலாம் போலிருக்கிறது; என்னைப் பொறுத்தவரை, வாழ்க்கையில் ஒரு இலட்சியமும் இல்லை, அர்த்தமும் இல்லை. எங்குத் திரும்பினாலும், கலக்கமும் கஷ்டங்களும் வெறுப்பும் தான் தாண்டவமாகுகிறது. இந்தப் பயங்கரமான உலகத்தில், நான் எதற்குத் தொடர்ந்து வாழ வேண்டும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: நாம் ஏன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறோம்? பல்வேறு விதமான தற்கொலை வழிகள் இருக்கிறதல்லவா? உங்களை இந்தியன் என்று தேசத்துடன் இணைத்துக் கொண்டு, அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளும் போது, நீங்கள் செய்வது தற்கொலை இல்லையா? ஒரு கட்சியின் உறுப்பினராக, ஒரு பிரிவின் அங்கத்தினராகச் சேரும் போது, நீங்கள் தற்கொலை தானே செய்து கொள்கிறீர்கள்? உங்கள் நம்பிக்கையை ஒன்றில் வைக்கும் போது, நீங்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளவில்லையா? அதாவது, உங்களைவிட உயர்ந்ததாக நீங்கள்

கருதும் ஒன்றில், உங்களை அர்ப்பணிக்கிறீர்கள்; உண்மையில், நீங்கள் எட்ட நினைக்கும் சிகரம்தான், நீங்கள் பிரகடனப்படுத்தும் உன்னதமான ஒன்றாக இருக்கிறது. மேன்மையுற விழையும் உங்கள் விருப்பம்தான், உன்னதமானதாக, உங்களால் உருவாக்கப்படுகிறது. உன்னதமான ஒன்றைச் சார்ந்தவராக உங்களை நீங்கள் அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளும்போது, அதுவும் ஒருவகையான தற்கொலை தான். இப்படிச் சொல்வதைத் தூக்கி எறிந்து விடாதீர்கள், ஐயா! தயவுசெய்து கவனியுங்கள்.

உங்களில் பலர் இந்த நாட்டுடன் உங்களை இணைத்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள், இந்த நாட்டின் நலனுக்காகப் போராடி இருக்கிறீர்கள், சிறைக்குச் சென்றிருக்கிறீர்கள். சிறிய விஷயத்திற்காக நீங்கள் உங்களை இழக்கவில்லையா? மற்றொருவர் - அவருக்கு எதிலும் நம்பிக்கை இல்லை; அவருடைய அறிவுபூர்வமான வாழ்க்கை, அவரைக் கலக்கத் திற்கும் இன்னல்களுக்கும் தான்

கொண்டு சேர்த்தது. ஆகவே, அவர் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். நம்பிக்கை வைத்தவரும் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்; நம்பிக்கை இழந்தவரும் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார் - இருவரும் அவரவர் வழியில் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், இருவருமே, தங்கள் சுய நிலையிலிருந்து தப்பித்து ஓட நினைக்கிறார்கள். தேசப்பற்று என்று சொல்லிக் கொண்டு தப்பித்து ஓடப் பார்க்கிறார்கள்; கடவுள் பக்தி என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓடப் பார்க்கிறார்கள். தேசம் எந்தக் கொள்கைக்காக நின்றதோ, அது தோற்கடிக்கப்படும்போது, தேசத்தில் நம்பிக்கை வைத்தவர் நிலைகுலைந்து போகிறார்; கடவுள் பக்தி பலனற்றுப் போகும்போது, பக்திமான் பதைபதைத்துப் போகிறார். நானோ அல்லது நீங்களோ, நண்பர் ஒருவரிடம், அன்பு கொண்ட ஒருவரிடம், நம்பிக்கை வைத்து, அவரைச் சார்ந்து இருக்கிறோம். அந்த நண்பரின் ஆதரவு, இனிமேல் கிடைக்காது என்ற நிலை வரும்

போது, நம்பிக்கை இழந்த நிலையில், வாழ்வின் விளிம்பிற்குச் சென்று, இருளில் வீழ்ந்து மாய, நாம் தயாராகி விடுகிறோம்.

ஆக, மேன்மை பெற்றவைகளுடன் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதின் மூலமும், நம்பிக்கைகளின் மூலமாகவும், வேறு பல வழிகளிலும், சுய நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள நாம் முயற்சி செய்கிறோம்; நம் முயற்சிகள் தோல்வியடைந்து, மறுபடியும் நாம் சுயநிலைக்கே தள்ளப்படும்போது, நாம் ஆடிப்போகிறோம், தனிமையில் வாடுகிறோம். நம்பிக்கையிழந்து கலங்கிப் போகிறோம்; தற்கொலைக்குத் தயாராகி விடுகிறோம். இதுதான் நம் நிலைமை, இல்லையா? நீங்கள் விரும்பியவர், உங்களை விட்டு விலகிச் செல்கிறார்; நீங்கள் பொறாமைப்படுகிறீர்கள்; உங்கள் இதயத்தின் வெறுமை வெளிப்படுகிறது - அது உங்களை பயமுறுத்துகிறது; அதனால், வேறு வழியில் தப்பித்து ஓடத் தயாராகி நீங்கள் - இது தொடர்ந்து சங்கிலித் தொடராக, நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

ஆகவே, நம்மை நாம் புரிந்து கொள்ளாதவரை, நாம் இருட்டின் விளிம்பில்தான் எப்பொழுதும் நின்று கொண்டிருப்போம். உலகம், பயங்கரமானது, துக்ககரமானது என்று சொல்கிறோம். ஆனால், உலகம் நாம் எப்படி உருவாக்குகிறோமோ, அப்படித்தான் இருக்கிறது; மற்றவர்களுடன் உங்களுக்கிருக்கும் தொடர்பு தான் உலகம். அந்தத் தொடர்பில், ஆதரவு வேண்டி சார்ந்திருக்கும் நிலை இருக்குமானால், அங்கு பயம் தோன்றுகிறது, ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது, வெறுப்பு அதிகரிக்கிறது. இவைகளால், தற்கொலை எண்ணம் தலை தூக்குகிறது. அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்குமே யானால், அது உங்களைக் கட்டிப் போட்டு விடுகிறது. அந்த நம்பிக்கை, உங்கள் முழு மனதையும் நிரப்பி விடுகிறது. அதனால், உள்முகத் தேடுதலில் உங்களுக்கு அக்கறையில்லை; அந்த நம்பிக்கை, நிஜத்திலிருந்து தப்பித்துச் செல்லும் வழியாக உங்களுக்கு அமைந்து விடுகிறது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மதப் பற்று

அதிகமாக உங்களுக்கு இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு, தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணம், உங்களுக்குக் குறைவாக இருக்கும்.

உள்முகமாய் ஆய்வு மேற்கொண்டு, 'ஏன், எப்படி' என்றெல்லாம் வினாக்கள் எழுப்பி, நீங்கள் ஆராயும் போது, உங்களின் தனிமையை, வெறுமையைப் பற்றிய உண்மைகளை நேருக்கு நேர் சந்திக்க நேரிடுமோ என்ற பயம், உங்களிடம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. எதையும் சார்ந்திராமல், வெறுமையைச் சந்திக்கத் தயாராக வேண்டாமா? எந்த ஆதரவையும் தேடாமல், முற்றிலும் தனித்திருக்கும் நிலையை நீங்கள் அடைந்து, அதைப் புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டாமா? தனித்து நிற்பதை, மாசு படாததை, எண்ணங்களைக் கடந்ததைக் கண்டுகொள்ள, நீங்கள் தனித்திருக்க வேண்டாமா? உங்கள் தனிமை உங்களைப் பயமுறுத்துமேயானால், தனித்திருக்கும் நிலையை உங்களால் அடைய முடியாது. நம் இருப்பைப் பார்ப்பதற்கு, நம்மில் பலருக்குப் பயம். அதனால், தப்பிப்பதற்குப் பல வழிகள் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், அவ்வழிகள் பலனளிக்காமல் போகும் போது, நாம் வெறுமைக்கே மீண்டும் தள்ளப்படுகிறோம். நம்மை நாமே அறிந்து கொள்வதற்கு, அந்தக் கணத்தை நாம் பயன்படுத்திக்

கொள்ள வேண்டும்; இந்த வெறுமையை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சடங்குகள் செய்வதின் மூலமோ, விஷய ஞானம் மற்றும் நம்பிக்கைகளை வளர்த்துக் கொள்வதின் மூலமோ, கவனத்தைத் திசை திருப்பும் கேளிக்கைகள் மூலமாகவோ, வெறுமையிலிருந்து தப்பித்து ஓட முயலாமல், அதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வெறுமையைத் திரித்துப் பார்க்காமல், உள்ளவாறு புரிந்து கொண்டு, அதை மாற்றம் செய்ய நினைக்காமல், மனம், அதில் முழுமையாக ஆழ்ந்திருக்கும் போது மட்டுமே, நீங்கள் அதைப் பார்க்க முடியும். மனம் அவ்வாறு செயல்படுவது மிகவும் கடினம் தான். நம்மில் பலர் சோம்பேறிகள்தாம். உள்ளதை, நேருக்கு நேர் சந்திக்க மனவலிமையற்று, தற்கொலை முயற்சியில் இறங்கி விடுகிறோம், அல்லது, நம்பிக்கைகளில் மூழ்கி விடுகிறோம். தனித்திருத்தல் என்றால் என்ன என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு, அன்றாட வாழ்வில் எதிர்ப்படும் தனிமையை அனுபவித்துணரும் ஒருவர், தனித்திருக்க, புடம் போடப்பட்டவராகிறார். தனித்திருத்தல் ஒன்றால் மட்டுமே, 'நான், எனது' என்ற எண்ணங்கள் இல்லாத, 'நான், எனது' என்ற எண்ணத்தின் முரண்பாடுகளும், குழப்பங்களும் இல்லாத, 'இருத்தல்' நிலைப்பாட்டை உணர முடியும். ■

Published in February, June & October.

Registered with The Registrar of Newspapers for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org